

HOMILIA

amb motiu dels 800 anys del traspàs de sant Francesc d'Assís. Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus, 4 d'octubre de 2026

Molt estimat poble Sant de Déu. Benvolgut Sr. Rector. Mossens. Estimats seminaristes. Benvolguts membres del Consell Parroquial. Membres de les associacions i confraries parroquials. Benvolguts nens i nenes de la catequesi, juntament amb els vostres pares i familiars. Germans i germanes en el Senyor.

Aquesta celebració és especialment significativa perquè s'insereix en l'Any sant jubilar convocat pel papa Lleó, del qual ens vam fer ressò a través del decret del passat 21 de gener (BOAT 784) amb la institució de tres temples jubilaris: el monestir de les germanes Clarisses de Reus, la Parròquia de Sant Francesc de Tarragona i aquesta Parròquia de Sant Francesc de Reus, que ens acull en aquesta preciosa festa.

Avui aquesta Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus esdevé un autèntic cenacle de joia i conversió. Ens trobem en una cruïlla de gràcia històrica: celebrem el diumenge XXVII del Temps de Durant l'Any i, providencialment, avui, 4 d'octubre de 2026, es compleixen exactament 800 anys del traspàs del nostre Sant patró cap a la Pasqua eterna (1226-2026), una efemèride que ja vam celebrar ahir al capvespre en la celebració de les vespres solemnes al monestir de les germanes Clarisses de Reus. En el marc d'aquest Any Jubilar Franciscà, la Paraula de Déu de la litúrgia del Cicle A s'entrellaça de manera mística i profunda amb la vida i el llegat del *Poverello* d'Assís.

Les lectures d'aquest diumenge ens parlen d'una vinya. El profeta Isaïes ens ha cantat el cant de l'estimat a la seva vinya, una vinya cuidada amb delicadesa que, en lloc de raïm bo, va donar raïms agres. I a l'Evangeli de Mateu, Jesús reprèn aquesta imatge amb la paràbola dels viticultors homicides: aquells que, portats per l'ambició, el desig de possessió i l'orgull, es volen quedar amb la propietat de la vinya i rebutgen els profetes i, finalment, assassinen el Fill de l'amo.

Vegem-ho, desglossant el testimoniatge de sant Francesc en quatre punts:

1. La teologia de la vinya i l'esperit de despossessió (*sine proprio*)

La paràbola dels viticultors ens revela l'arrel de tot pecat humà: la il·lusió de la propietat, el crit de l'«això és meu». Els viticultors van oblidar que eren simples administradors. Van creure que matant l'hereu esdevindrien amos. No és aquesta, germans, la gran malaltia del nostre món actual i, sovint, del nostre cor? L'afany de

posseir, d'acumular, de controlar les persones i les coses com si fóssim els amos de la vida.

Davant d'aquesta temptació, la figura de sant Francesc s'aixeca fa 800 anys com un far de llum teològica. Francesc va comprendre que per a donar el fruit que Déu espera de la seva vinya, calia viure *sine proprio* 'sense res propi'. Ell no va voler posseir res: ni terres, ni honors, ni tan sols el seu jo. Va descobrir que quan l'ésser humà es buida de l'afany de tenir, s'omple de la immensitat de Déu. Francesc no es va sentir amo de la creació, sinó germà: germà sol, germana lluna, germana terra. En la seva radical pobresa evangèlica, va tornar a la vinya del Senyor la seva veritable dignitat: la de ser un espai de comunió, de gratuïtat i de lloança, i no un camp de batalla per l'ego humà.

2. Francesc, el viticultor fidel que repara l'Església

La paràbola de Jesús acaba amb una advertència seriosa: «El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el faci fructificar.» L'Església de Crist no és una estructura de poder intocable; és una vinya viva que ha de donar raïm d'amor, de justícia i de santedat.

Quan Francesc va pregar davant el crucifix de sant Damià, va escoltar aquella veu del Senyor que li deia: «Francesc, ves i repara la meua Església, que, com veus, cau en ruïnes.» Al principi, ell va pensar en les pedres materials, de la mateixa manera que nosaltres sovint pensem en les estructures externes. Però el Senyor el cridava a una reparació espiritual i teològica profunda. L'Església de la seva època corria el perill de comportar-se com els viticultors de la paràbola: instal·lada en el poder, la riquesa i els interessos humans.

Francesc va reformar l'Església des de dins, no amb la confrontació o la ideologia, sinó amb el retorn radical a la veritat de l'Evangeli. Ell va ser el viticultor fidel. Ell, a diferència d'altres espirituals del moment, va ser capaç de reformar l'Església «dins» l'Església i «amb» l'Església. On hi havia orgull, hi va posar humilitat; on hi havia violència i croades, ell va anar a trobar el Sultà desarmat i va obrir camins de pau. Ell va fer com Crist. Per això, l'Evangeli d'avui esmentava aquella citació del Salm: «La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal.» Francesc va fonamentar la seva vida en aquesta pedra, que és Crist crucificat, fins al punt de portar en el seu propi cos les nafres de la Passió.

3. Crida pastoral: Siguem avui la «vinya de lloança» a Reus

Germans i germanes de la comunitat de Sant Francesc de Reus, aquest centenari no pot ser només un record bonic del passat o una simple efemèride històrica. Celebrar els 800 anys del traspàs de sant Francesc ens compromet avui i aquí, a la nostra ciutat.

Com a comunitat parroquial, quins fruits estem donant? Som una vinya que produeix el fruit de l'acollida, de la joia pasqual, de la cura dels més febles, o estem donant els raïms agres de la indiferència, de la divisió o del ressentiment?

Sant Pau, a la segona lectura, ens ha donat una pauta pastoral preciosa per a la nostra vida quotidiana: «No us acostumeu a viure preocupats [...], ompliu el vostre esperit de tot el que és digne, noble, just, pur, amable, virtuós i digne d'elogi.» Aquesta és la pau franciscana, la *Pax et Bonum* 'Pau i Bé'. En un Reus que sovint viu accelerat, preocupat pel benestar material, estressat per les exigències de la vida moderna, els cristians de Sant Francesc heu de ser testimonis d'una altra manera de viure: una vida fonamentada en la confiança en la Providència, en la senzillesa i en la capacitat de meravellar-nos i d'agrair.

Mirem la nostra realitat local. Siguem una Església de portes obertes que sàpiga acollir aquells que la nostra societat descarta, tal com Francesc va abraçar els leprosos del seu temps. I que sapiguem ser signes d'unitat i de comunió en la vida de la nostra Església: Que la nostra Unitat pastoral de Reus sigui un reflex de la fraternitat universal que el *Poverello* ens va ensenyar.

4. Per últim, abraçar la «Germana Mort» amb esperança

Sant Francesc va morir el vespre del 3 d'octubre de 1226, estès a la nua terra de la Porciúncula, cantant el *Càntic de les Criatures*. En les seves últimes estrofes, va afegir: «Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana, la mort corporal, de la qual cap home viu no pot escapar.»

Només algú que s'ha desposseït de tot i que ha viscut plenament unit a Crist pot anomenar *germana* a la mort. Per a ell, la mort no va ser el final del camí ni la pèrdua de res, sinó el llindar daurat per entrar definitivament a la possessió de l'únic Amor de la seva vida.

Que aquestes vuit centúries de la seva entrada al cel ens encenguin el cor. Demanem avui al Senyor, per intercessió de sant Francesc, que converteixi aquesta Parròquia i les nostres vides en una vinya santa, fèrtil i ufanosa. Que aprenguem a viure

despresos, a estimar sense condicions i a treballar incansablement per la pau. Que quan ens arribi l'hora de trobar-nos amb el Pare, puguem dir com el nostre sant: *«Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana la mort corporal.»* I també, com abans ell mateix havia dit: «Jo he fet la meva part; que Crist us ensenyi a fer la vostra.»

Sant Francesc d'Assís, prega per nosaltres, prega per aquesta Parròquia i per tota la ciutat de Reus. Amén.